

(reportáž z koncertu kapely Městská a Simony Klímové)

Je dobré, když si někdo splní svůj sen. V roce 1918 založilo ministerstvo obrany v Letňanech leteckou továrnu s názvem LETOV. Za německé okupace v ní opravovali německé bombardéry i legendární stíhačky Messerschmitt 109. Po druhé světové válce se továrna přejmenovala na Rudý Letov a vyráběla i legendární automobil Minor. V Rudém Letově pracovali mimo jiné i dva šikovní mladíci. Jeden z nich se jmenuje Jaroslav Budil a druhý Jan Půlpán. Dne 5. listopadu 2010 se oba mladíci, jen o pár let starší, sešli. Stalo se tak v klubu Na okraji v Hovorčovicích, který Jan Půlpán vybudoval a pořádá v něm velmi hezké hudební pořady. Druhý mladík z Rudého Letova tam toho dne přivedl svou kapelu **Městská**, ostatně to nemá z Veleně daleko.

První účinkující toho večera byla písničkářka **Simona Klímová** ze Slaného. Simonu Klímovou jsem viděl poprvé na festivalu Notování pod Vyšehradem, kde soutěžila nejprve se Slávkou Podobovou jako duo s názvem Proti srsti a poté jako sólistka.

Od té doby posbírala Simona Klímová spoustu cen, ve svém rodném městě pořádá koncerty v Dividýlku, několikrát se dostala do finále Porty a v roce 2009 obsadila sedmé místo v soutěži Talent Country radia. Kupodivu nemá tahle milá, dlouhovlasá, štíhlá a obrýlená dívka dosud svou desku, byť seznam jejích skladeb by ji hravě zaplnil. Ten večer zpívala a hrála Simona Klímová před nabitým hledištěm řadu svých písní: *Viktora* - portrét bezdomovce, který je také člověkem,
přírody, *Skálu* - píseň na obranu
copánků *Čas dívčích*
pro všechny ženy, co jsou v duši stále malé holky,
Kláru -
- „retro“ píseň z rodu „klíčovek“ a „ginevrovek“ a spoustu dalších. Vůbec nevadilo, že „lajna“ ke kytarě nebyla k nalezení, protože zpěvačka se sytým krásným hlasem přezpívá davy. V případě Simony Klímové se u mě nikdy nedostavila „únava z přemíry lyriky“, což se u písničkářek někdy stává, ale čas letěl a „vata“ se nekonala. Na závěr se Simona Klímová vyznala ze svých lásek - shodou okolností stejně jako před časem na stejném místě Pavla Marianová, a to písní *Setkání*

s bohem Panem

. Originální anglický text písně s názvem Greensleeves je psán starou shakespearovskou angličtinou a je o nešťastné lásce. Každopádně zazpívat si po Martě Kubišové český a velmi dobrý text, to je dáno jen vyvoleným. Stejně tak je to u písně

Marsyas a Apollón

, kde je laťka položena Zuzanou Michnovou. Simona Klímová na obě laťky hravě dosáhne a její vyznání se neminulo účinkem. Tak snad ještě natočit desku, protože jak říkal Jan Werich - „čas se navršil“.

Shodou okolností jsem před koncertem kapely Městská byl na křtu nové desky kapely Asonance. Obě kapely mají stejnou lásku - písně z britských ostrovů, popřípadě z Bretaně, která byla ostatně dlouho součástí Anglie.

V případě kapely **Městská** je při každém vystoupení znát laskavá, ale pevná ruka Jardy Budila. Po „obyčejném“ zpívání si kapela stále více troufá na těžké instrumentální skladby, tj. většinou na jigy a reely. Hlavním tahounem jsou zde flétny Kláry Hůdové, které vedou linku. V pozadí, ale nikoliv na konci, zní bodhran či perkuse Jiřího Vojtěchovského. Za určité poznávací znamení kapely pokládám akordeon a občas i hospodskou irskou koncertinu Štěpána Budila. Housle ke keltské hudbě samozřejmě patří a ty má na starosti vlasatý Kryštof Kubec. Kamenem úrazu (tím nemyslím kapelu) irských písní bývá zpěv, protože ten není vůbec jednoduchý. Ten má na starosti Klára Šámalová, ale v dubnu příštího roku bude mít Klára stejné radosti a starosti, jaké má bývalá akoredonistka Jana Veselková, dnes Tahalová, která přišla i s Kačenkou a kapelníkovi přivezla z cesty do Francie láhev z Bretaně. Městská se velmi dobře poslouchá a dokázala v závěru publikum roztleskat a ze všech členů kapely přímo létala radost z toho, že sousedům a přátelům dokážou udělat pěkný večer. Ke štěstí není třeba hodně a nevadí, zda úsměv a pohodu dají profesori typu Asonance či nadšení amatéři typu kapely Městská. Výsledek je stejný, stačí jen se zvednout od televize či počítače a pár hodin poslouchat. V Klubu na okraji je to dobrým zvykem.